

РЕШЕНИЕ

№ 144

гр. София, 26.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Веселин Пенгезов

Членове: Десислав Любомиров
Атанаска Китипова

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
в присъствието на прокурора Д. С. Ст.

като разгледа докладваното от Атанаска Китипова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221000600092 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба от адв.М., защитник на подсъдимите А. П. С. и С. И. Х., ведно с допълнение към нея, против присъда №260115 от 08.07.2021г., постановена по нохд № 2953/2019г. по описа на СГС.

В жалбата защитникът е посочил, че присъдата в частта, с която двамата подсъдими са били признати за виновни в извършване на престъпления по чл.255, ал.3, във вр. с ал.1, т.1 от НК, е постановена при липса и непълнота на доказателствения материал за извършено престъпление както в хода на съдебното следствие, така и на досъдебното производство. В допълнителните съображения е развита тезата, че към присъдата липсват мотиви, тъй като изготвените не отговарят на изискванията на чл.305, ал.3 от НПК, съдът не е посочил логически установена обстановка по делото, не е обсъждано инкриминираното деяние от обективна и субективна страна, не са анализирани доказателствата, не е изяснено по какъв начин е прието осъществяването на престъпен състав, не е анализирана формата на умисъл, както не е обсъдено авторството на деянието, няма становище относно

противоречивите доказателства, въпреки наличието им, не е обяснено кои и по какви причини се кредитират. В противоречие със закона е прието, че не е настъпила реабилитация по отношение на подсъдимите, при положение, че те са изтърпели наказания „Лишаване от свобода“ през 1999 година и следва да се приложи разпоредбата на чл.88а, ал.1 от НК. Не е обсъдена и допълнителната съдебно-счетоводна експертиза, назначена от съда, въпреки че в заключението се съдържат данни за предмета на престъплението, за което подсъдимите са признати за виновни, има различна фактология, изключваща елемента на изпълнително деяние и вина за престъплението по чл.255, ал.3 от НК. Иска се отмяна на присъдата в частта, с която подсъдимите са били признати за виновни, като се постанови оправдаването им, алтернативно на приложението на разпоредбата на чл.336, ал.1, т.3 във вр. с чл.334, т.2 от НПК /отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимите/, се иска приложение и на разпоредбата на чл.334, т.1 във вр. с чл.335, ал.2, във вр. с чл.348, ал.3, т.1 и т.2 от НПК, като присъдата бъде отменена и делото се върне за ново разглеждане от друг състав поради допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като изготвените мотиви се приравнят на липса на такива. Иска се приложение и на разпоредбата на чл.334, т.3 във вр. с чл.337, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК, като съображенията за това не са изложени писмено, а защитникът е посочил, че ще изложи пред въззивния съд.

С обжалваната присъда №260115/08.07.2021г., постановена по нохд №2953/2019г. по описа на СГС, подсъдимият А. П. С. е бил признат за виновен в това, че на 01.05.2016г., в гр. София, избегнал установяване и плащане на данъчно задължение по чл.48, ал.1 от ЗДДФЛ в особено големи размери – сумата от 55 750.02 лева, от недеклариран облагаем доход за данъчен период от 01.01.2015г. до 31.12.2015г. по смисъла на чл.10, ал.1, т.6 във вр. с чл.35, т.6 от ЗДДФЛ, като не подал декларация, която се изисква съгласно чл.50, ал.1, т.1 от ЗДДФЛ, престъпление по чл.255, ал.3 във вр. с ал.1, т.1 от НК, за което е осъден да изтърпи наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 г. и 8 м. /една година и осем месеца/ при първоначален общ режим. С. е бил признат за невиновен и оправдан по обвинение да е извършил престъпление по чл.255, ал.1, т.1 от НК на 01.05.2014г. Подсъдимата С.Х. е била призната за виновна в това, че на 01.05.2015г., в гр. София, избегнала установяване и плащане на данъчно задължение по чл.48, ал.1 от ЗДДФЛ в особено големи размери – сумата от 13 147.54 лева, от

недеклариран облагаем доход за данъчен период от 01.01.2014г. до 31.12.2014г. по смисъла на чл.10, ал.1, т.6 във вр. с чл.35, т.6 от ЗДДФЛ, като не подала декларация, която се изисква съгласно чл.50, ал.1, т.1 от ЗДДФЛ, престъпление по чл.255, ал.3 във вр. с ал.1, т.1 от НК, за което е осъдена да изтърпи наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 г. /една година/ при първоначален общ режим. Разноските по делото са били възложени по равно на двамата подсъдими.

Пред въззивната инстанция защитникът адв.М. поддържа жалбата и допълнителните съображения, твърди, че мотивите са непълни, нелогични и от тях не може да се разбере по каква причина съдът е приел, че подсъдимите са осъществили от обективна и субективна страна престъплението. В частта, с която в мотивите си съдът е обсъдил съдебно-икономическата експертиза, неправилно са интерпретирани фактите и обстоятелствата, според вещото лице не може да се направи извод, че се касае за парични средства с неустановен произход, тъй като е съобщило тегленията и внасянията, както и обясненията на подсъдимите. Съдът неправилно е направил заключение, като се е позовал на поведението на подсъдимите, обсъждал е същото, като го е окачествил като логично, последователно, целенасочено във връзка с тегленията и внасянията на парични средства. По делото е установено, че в инкриминирания период подсъдимите са имали средства в различни банкови сметки и са боравили с тях, не са подавали годишни данъчни декларации като физически лица, но това е административно нарушение, което се санкционира по ДОПК. Не е установено преди инкриминирания период и за него с какви средства са разполагали, дали са с установен произход, извършената данъчна ревизия не може да служи като годно доказателство за престъпление по чл.255 от НК. Единствено е установено, че не са подавали декларации, но това не е престъпление. Те са имали приходи от хазартна дейност, които не подлежат на облагане с данъци, затова не са подавани данъчни декларации. Съдът е приел, че средствата не са с установен произход, но не са направени усилия в тази насока, за да се установи това. Липсват доказателства и за субективната страна на престъпния състав, мотивите в тази част са некоректни, направеният анализ е неправилен, неточен и предубеден. Затова се иска оправдаване на подсъдимите поради липса на годни доказателства за виновността им, алтернативно се иска отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане поради негодни мотиви. По отношение на

наказанието алтернативно се иска намаляване, тъй като се твърди, че към момента на повдигане на обвинението им е била приложима разпоредбата на чл.87, ал.1, ал.2 и ал.3 от НК, те са имали право на съдебна реабилитация с оглед времето, през което са изтърпели наказанията си по предходните присъди.

Подсъдимите поддържат становището на защитника си и в последната си дума искат оправдаване.

В съдебно заседание представителят на САП пледира за потвърждаване на първоинстанционната присъда като отговаряща на изискванията по чл.305 от НПК. По отношение на реабилитацията твърди, че предходното осъждане е с влязла в сила присъда на 23.07.2009г., повдигнатите обвинения са за извършени престъпления на 01.05.2016г. и на 01.05.2015г., т.е. новите умишлени престъпления от общ характер са извършени в 10-годишния срок от изтърпяване на наказанието и не са налице условията по чл.88а от НК. Затова намира въззивната жалба за неоснователна.

Пред въззивната инстанция не е проведено съдебно следствие.

След като извърши проверка на постановената присъда съобразно правомощията си по чл. 314 НПК, въззивният състав намира следното:

Събраните в хода на проведеното съдебно следствие от първоинстанционния съд доказателства дават основание да се направят следните изводи относно фактическата обстановка по делото:

Подсъдимите А. П. С. и С. И. Х. живеят на съпружески начала, включително и в периода 2014 – 2016 година, на адрес в ж.к.“****“, бл. ***, вх.А, ет.6, ап.16. В периода двамата са били безработни, не са получавали средства назаем от физически или юридически лица, не са имали дружествени дялове от капитал на търговски дружества. Двамата са осъждани по нощд №1439/2003 на СГС, с влязла в законна сила на 23.07.2009г. присъда от 07.07.2009г., за престъпление по чл.195, ал.2, във вр. с ал.1, т.4, т.5, чл.194 във вр. с чл.26 от НК, да изтърпят наказания „Лишаване от свобода“ за срок от 3г и 6м /три години и шест месеца/ за Х. и 3г. и 7м./три години и седем месеца/ за С.. Приспаднато е предварителното задържане за Х. от 16.01.1996г. до 27.09.1999г., а за С. от 16.01.1996г. до 31.08.1999г. Наказанията по присъдата са били изтърпени чрез зачитане на времето от предварителен арест, без след влизане в сила на присъдата осъдените лица да са постъпвали

в затвора.

През 2013 година С. дал назаем на С. М. сумата 43 028 лева, на части, на 28.03.2013г. тя продала недвижим имот и по банков път върнала заема по сметка в Уникредит Булбанк, при превода на 22 000 евро посочила като основание „връщане на заем“ с легова равностойност 43 028лв. През целия инкриминиран период подсъдимите посещавали игрални зали за хазартни игри, организирани от „Шугър Геймс“ООД и „Геймър-2001“ЕООД, Х. придружавала С., който играл и когато печелел, съгласно утвърдената практика, печалбата до 5000 лева се изплащала веднага с разходен касов ордер, екземпляр от който се предавал и на играча, а за суми над 5 000 лева печалбите се превеждали по банков път по сметка на играча. „Шугър геймс“ООД подало до НАП справка по чл.73 от ЗДДФЛ за изплатена сума в размер на 18 200 лева на С., представляваща печалба от хазартни игри за 2014 година. Други справки за получени печалби от хазартни игри за двамата подсъдими не са подавани в НАП за инкриминираните периоди.

През 2013 година С. имал открита банкова сметка в „Уникредит Булбанк“АД, по която освен сумата, върната му от М., постъпили още на три вноски 1 721.13 лева, 9 990.90 лева и 195.90 лева, представляващи стойността на внесените от подсъдимия суми в евро, в български легове. В края на 2013 година била начислена лихва в размер на 12.24 лева. До 30.04.2014г. С. не подал декларация по чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ за получени подлежащи на данъчно облагане доходи за 2013 година.

През 2014 година С.Х. внасяла суми по общо десет сметки в „Банка ДСК“ЕАД, открити на нейно име, представляващи спестовни влогове в лева и евро, паричните вноски общо били в размер 162 928.75 лева за годината. По две от сметките внесените суми били прехвърлени от вече съществуващи на името на Х. сметки – 9 600.20 лева и 10 851.21 евро, с легова равностойност 21 223.12 лева, така общо внесената сума от Х. за 2014 година, без тези две суми, е в размер на 131 475.43 лева. Тя откривала нови влогове почти за всяко внасяне на суми, така на 09.01.2014г. Х. внесла по открита същия ден сметка сумата от 2 100 евро / 4 107.24 лева/, влогът бил закрит на 21.03.2014г., когато изтеглила сумата. На 16.01.2014г. бил открит спестовен влог, по който е внесена сумата от 9 900 лева, на 21.03.2014г. сметката е закрит след изтегляне на два пъти на сумата. На 20.01.2014г. отново бил открит спестовен

влог, с внесени 9 600.20 лева, на 06.02.2014г. са внесени още 3 100 лева, след което на 07.05.2014г. сумата е изтеглена и влогът е закрит. На 20.01.2014г. бил открит влог в евро, внесени са 3 000 евро, следват още четири вноски до общата сума 12 900 евро, които били изтеглени на два пъти и влогът бил закрит на 25.04.2014г. На 24.02.2014г. по новооткрит спестовен влог в евро била внесена сумата 10 851.21 евро, с легова равностойност 21 223.12 лева, на 07.05.2014г. сумата е изтеглена и влогът е закрит. На 11.06.2014г. Х. открила спестовен влог в лева, внесла за захранване на сметката сумата 1 550 лева, след това имало още три вноски, до общ размер на сумата 5 433.05 лева, които били изтеглени и влогът бил закрит на 27.08.2014г. По спестовен влог в евро, открит на 11.06.2014г., Х. внесла на каса 1030 евро, след това още два пъти внасяла суми до размер на 9 850.21 евро, с легова равностойност 19 265.34 лева, изтеглени на 07.07.2014г., когато влогът бил закрит. По спестовен влог в евро, открит на 27.08.2014г., са внесени 2 000 евро, след което имало общо девет внасяния, до сумата 11 671.05 евро с легова равностойност 22 826.59 лева, които били изтеглени на 20.04.2015г. и влогът бил закрит. На 23.09.2014г. по новооткрит спестовен влог в лева, Х. внесла 10 000 лева, след това още на два пъти внесла суми до 10 011.00 лева, която сума изтеглила и закрила влога на 20.04.2015г. На 16.11.2014г. бил открит спестовен влог в лева с внасяне на сумата 9 502.00 лева, последвали още две внасяния на суми в размер на 9 600 и 10 500 лева. На 12.11.2014г. Х. изтеглила сумата от 200 лева на каса, последвали още осем тегления всеки следващ ден, на 24.11.2014г. Х. превела от сметката 10 000 лева за покупка на автомобил. На 26.11.2014г. отново били внесени 2000 лева, последвали още тегления на каса през декември, на 20.04.2015г. влогът бил закрит.

През 2015 година подсъдимият С. внасял суми по вече съществуващи на негово име сметки в „Уникредит Булбанк“ АД и „Банка ДСК“ ЕАД, общо в размер на 557 500.17 лева. В „Банка ДСК“ ЕАД имал една сметка, по която общо са постъпили суми в размер на 447 457.83 лева, чрез извършване на многократни внасяния, по двете му сметки в „Уникредит Булбанк“ АД са постъпили суми в размер на 58 360.86 лева и 51 681.48 лева, отново чрез многократни внасяния. По всички сметки освен внасяния, подсъдимият осъществявал многократно теглене на каса, а от сметката в ДСК наредил банков превод за покупка на автомобил, като характерното е, че тегленията били на суми, значително по-малки от внесените. По сметката в „Банка

ДСК“ЕАД движението е следното: На 05.01.2015г. подсъдимият внесъл на две вноски 32 700лв. и 14 000 лв., същия ден изтеглил 2 999лв., 1 000лв., 7 000лв., 2 000лв. и 699лв. На 06.01.2015г. внесъл 27 000лв. и 17 612лв., изтеглил 16лв., 10 966лв., 2 000лв. и 4 000лв. На 08.01.2015г. изтеглил 100лв. и 2 000лв., на 09.01.105г. изтеглил 2 000лв. На 12.01.2015г. изтеглил 25.80лв., 6 450лв., 2 000лв. и 2 000лв., наредил и банков превод по сметка на Х. 46 016лв. На 20.01.2015г. внесъл 38 800лв., изтеглил 1 000лв, 4 800лв., 2 000лв. и 1 000лв. На 21.01.2015г. внесъл 22 044лв. и изтеглил 5 000лв. На 22.01.2015г. наредил банков превод за 36 000лв. към търговско дружество за покупка на автомобил, изтеглил 1 990 лв. На 06.02.105г. внесъл 3 250лв. и 3 000лв., на 09.02.2015г. изтеглил 12лв., 985лв., 2 000лв., 1 980лв. и 1 250лв. На 17.03.2015г. внесъл 1 800л., 4 200лв. и 100лв., а изтеглил 300 и 1 499лв. На 18.03.2015г. изтеглил 2 300лв., 700лв. и 1 295лв. На 20.03.2015г. внесъл 36 500лв., на 21.03.2015г. изтеглил 500лв. На 23.03.2015г. внесъл 10 000лв., 3 950 лв., 1 951лв. и 9 000лв., а изтеглил 2 000лв., 2 000лв., 1 960лв., 5 000лв. и 20 лв. На 24.03.2015г. изтеглил 100лв., на 25.03.2015г. изтеглил 31.20лв., 2 000лв., 2 000лв., 7 800лв., 2 000лв. и 1 600лв. На 26.03.2015г. внесъл 25 350лв и изтеглил 2 000лв., на 30.03.2015г. внесъл 80 000лв. и изтеглил 2 900лв., 700лв., 2 000лв и 2 000лв. На 31.03.2015г. изтеглил 23лв., 72лв., 9 800лв., 10 000лв., 39.20 лв. и 16 000лв. На 01.04.2015г. внесъл 24 000лв. и изтеглил 2 000лв. На 02.04.2015г. внесъл 40 500лв., на 03.04.2015г. изтеглил 920лв., 2 000лв и 2 000лв. На 14.04.2015г. изтеглил 2 000лв., 2 000лв., 1 990лв., 2 000лв., 2 000л., 2 000лв., 3 000лв., 5 000лв., 50лв. и 550лв. На 15.04.2015г. изтеглил 70лв., на 16.04.2015г. изтеглил 92лв. На 20.04.2015г. внесъл 1 500лв. и 3 804лв., наредил превод към друга своя сметка в друга банка в размер на 166 897лв., изтеглил 2 000лв., 2 000лв., 2 000лв. и 9 600лв. По сметка № *** в „Уникредит Булбанк“ АД на 23.04.2015г. С. внесъл 42 900лв., на 24.04.2015г. внесъл 5 600лв., на 30.04.2015г. внесъл 9 800лв. На 04.05.2015г. изтеглил 12лвц. и 4 000лв., на 05.05.2015г. изтеглил 20.25лв. и 5 650лв., на 07.05.2015г. изтеглил 2 000лв., 22лв. и 6 000лв. На 08.05.2015г. внесъл 55 лв., наредил превод на 12 500лв. за покупка на имот, изтеглил 132лв., 8лв. и 28 000лв. По банкова сметка № *** в „Уникредит Булбанк“ АД С. внесъл на 19.06.2015г. 29 000лв., на 22.06.2015г. изтеглил 1 000лв., на 24.06.2015г. изтеглил 32лв. и 8 000лв., на 25.06.2015г. изтеглил 16.76лв., 4 951лв., 66.50лв. и 14 900лв., на 26.06.2015г. изтеглил 8лв. На 13.07.2015г.

изтеглил 600лв. и 15лв., а внесъл 1 000лв. На 14.07.2015г. изтеглил 398лв., на 15.07.2015г. внесъл 2 200лв. На 16.07.2015г. внесъл 9 000лв. и 100лв., на 20.07.2015г. изтеглил 800лв. и 2 000лв., на 21.07.2015г. изтеглил 4 000лв. и 4 000лв. На 07.08.2015г. внесъл 2 800лв., на 10.08.2015г. изтеглил 800лв. и 2 450лв. На 11.11.2015г. внесъл 1 180лв., на 16.11.2015г. изтеглил 1 100лв. и 82лв. На 18.11.2015г. внесъл 3 300лв., на 19.11.2015г. изтеглил 300лв. и 1 000лв., а внесъл 3 100лв. На 20.11.2015г. изтеглил 600лв., на 23.11.2015г. изтеглил 1 500лв. и 2 999лв.

За постъпленията по сметките на Х. и С. не са подавани данъчни декларации по чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ за получени подлежащи на данъчно облагане доходи за 2014г. и 2015г.

През 2014г. и 2015г. сметките на подсъдимите в клона на „Банка ДСК“ АД в Мол София се обслужвали от служителите Н. И., Н. Р., М. Ц., М. Т. и М. П.. Когато внасяните суми надвишавали 10 000 лева, банковите служители изисквали подсъдимите да попълнят декларации за произход на средствата, съгласно Закона за мерките срещу изпиране на пари, в които те посочвали, че сумите са печалби от хазартни игри. Във връзка с тези действия служителите на банката сигнализирали НАП, където били образувани ревизионни производства против двамата. В хода на производството С. декларирал, че средствата по сметките са приходи от хазарт, като представил копия от разходни касови ордери и протоколи за изплатени печалби от организатори на хазартни игри „Шугър Геймс“ ООД за сумата 125 730 лева, от „Геймър 2001“ ЕООД за сумата 20 000 лева и от „Сити казино Груп“ ЕООД за сумата 16 400 лева. За тези суми дружествата представили писмени отговори, към които приложили копия от разходни касови ордери и справки от регистрите си за РКО. В хода на данъчната проверка тези документи не били кредитирани, тъй като между номерата на представените от С. РКО и представените от дружествата, организатори на хазартни игри, имало разминаване, някои ордери били без положен подпис на получател, а също тези дружества не били декларирали, че са изплащали такива печалби, чрез справки по чл.73 от ЗДДФЛ за съответната година. По отношение на РКО и протоколите, издадени от „Шугър Геймс“ ООД е установено, че са съставени не в момент на изплащане на печалба, а по-късно, от свидетеля И. В. по разпореждане на ръководителя му В. Л., без сумите фактически да са изплатени в посочения размер на подсъдимия.

След провеждане на ревизионни производства против подсъдимите от НАП са издадени ревизионни актове, тъй като е било прието, че Х. не е подала декларация по чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ за данъчен период от 01.01.2014г. до 31.12.2014г., като същевременно е внесла суми по собствените си сметки в размер на 313 475.43 лева, за които не е изяснен произходът, въпреки направените от нея възражения. По отношение на С. е посочено в РА, че не е подал данъчна декларация съгласно разпоредбата на чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ за данъчен период от 01.01.2013 до 31.12.2013г., в който е получил 54 948.83 лева по банкова сметка в „Уникредит Булбанк“АД, както и че не е подал данъчна декларация съгласно разпоредбата на чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ за данъчен период от 01.01.2015г. до 31.12.2015г., през който в сметките му в „Уникредит Булбанк“АД и „Банка ДСК“ЕАД са постъпили суми общо в размер на 557 500.17 лева. По този начин в хода на извършените данъчни ревизии било установено, че С. е избегнал установяване и плащане на данъци в размер на 5 494.83 лева за 2013 година, 55 750.02 лева за 2015 година, а Х. е избегнала установяване и плащане на данъци в размер на 13 147.54 лева за 2014 година.

От заключението на назначената на ДП СИЕ е установено, че двамата подсъдими С. и Х. са местни физически лица, като такива са данъчно задължени по смисъла на чл.6 от ЗДДФЛ за придобити доходи в страната и чужбина. Сумите по влоговете представляват „доходи от други източници“ по смисъла на чл.10, ал.1, т.6 във вр. с чл.35, т.6 от ЗДДФЛ, не попадат в обхвата на необлагаемите доходи по чл.13 от ЗДДФЛ, а на основание чл.12, ал.1 следва да се квалифицират като облагаеми. Паричните средства с недоказан или неустановен произход се определят като „доходи от други източници, които не са обложени с данъци“, затова за тях се дължи данък по ЗДДФЛ. За тях местните физически лица, извън тези по чл.52 от ЗДДФЛ, подават годишна данъчна декларация по чл.50, ал.1 и съответно заплащат дължимия данък. В заключението на Допълнителната съдебно-икономическа експертиза, назначена в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, въз основа на банковите извлечения, е анализирано подробно движението по сметките на С. и Х., с отчитане на внасянията и тегленията, за инкриминираните периоди. Вещото лице е посочило, че след приспадане на сумите от тегленията за инкриминираните периоди сумите за

вноските за 9270.09 лева за С. и 1252.43 за Х., както и че е възможно, въз основа на обясненията, сумите по обвинението да се формират чрез последователно натрупване на едни и същи парични средства, които да са внасяни, съответно теглени и след това отново внасяни.

Тази фактическа обстановка е била приета за установена от първоинстанционния съд при пълен, подробен, логичен и съобразен със закона анализ на събрания доказателствен материал. Кредитирани са гласните доказателства – обясненията на подсъдимите С. и Х. са ценени частично, тъй като е съобразено, че освен доказателствен източник, те са и средство за защита. Съдът не е дал вяра на тази част от тях, в която подсъдимите са обяснили, че средствата по сметките представляват печалби от хазарт, а сумите са формирани в резултат на внасяне и теглене многократно на едни и същи парични средства. Обясненията на Х. са приети единствено като обслужващи защитната ѝ теза, тъй като от назначените експертизи, банковите извлечения и документите по извършената данъчна ревизия е установено, че внесените от нея средства по сметки в размер на 131 475.43 лева са получени от неустановен източник, тя не е получавала печалби от хазарт, удостоверени по съответния начин – чрез писмени документи за изплатени печалби и декларации от дружествата, организатори на хазартни игри, а свидетелите, които са работили в игралните зали, са заявили, че тя не е участвала в хазартни игри, само придружавала мъжа си. Освен това дори да се приеме, че е внесла по сметка в банка получената от С. сума от 18 200 лева, представляваща изплатената му печалба от хазарт за 2014 година, данъчната ревизия е установила, че тя е имала лични разходи в размер на 22 364.25 лева за същия период, които дори не могат да бъдат покрити от този доход, а общият размер на внесените от Х. суми по банковите сметки значително надвишава печалбата на С.. По отношение на обясненията на С. е било прието, че са достоверни единствено в частта, отнасяща се до получена от него печалба в размер на 18 200 лева от хазартни игри през 2014г., както и че през 2013 година е получил по банков път върнат заем от С. М. в размер на 22 000 евро. В тази част обясненията се подкрепят от справка от „Шугър Геймс“ООД по чл.73 от ЗДДФЛ за изплатени печалби от хазарт, констатациите в ревизионното производство, заключенията на СИЕ, показанията на М. и писмените документи от банката относно превод на 22 000 евро от тази свидетелка, наред с удостоверяващите продажба на имот

от нея. В останалата част обясненията на подсъдимия са приети единствено като обслужващи защитната му теза, защото за 2015 година няма никакви доказателства, удостоверяващи декларирани изплатени печалби от хазартни игри в НАП по чл.73 от ЗДДФЛ в негова полза, няма установени генерирани доходи от трудови, наемни, заемни или търговски правоотношения. Същевременно по трите банкови сметки на С. са постъпили суми в размер на 557 500.17 лева. Кредитирани са показанията на свидетелите Н. И., А., В., Д., Р., Ц., Т., П., Т., Р. И., Т. В., М., Д., Б., Б., С., които са изяснили фактите, свързани с участието на подсъдимия в хазартни игри в различни казина, при които действително е получавал печалба в неустановен размер. Служителите в игралните зали А., В., Д., Т. и В. не са могли да уточнят размера на сумите, които той е залагал, нито колко е спечелил, а свидетелят В. е посочил, че в хода на данъчната ревизия е изготвил разходни касови ордери и протоколи за изплащане на печалби за суми, които фактически не е изплащал на С., това е сторено по разпореждане на ръководителката му В. Л.. Свидетелите, служители на „Банка ДСК“ЕАД И., Р., Ц., Т. и П. са изяснили, че двамата подсъдими редовно внасяли средства по сметките си, като когато те надвишавали 10 000 лева, посочвали в изрична декларация, че произходът на парите е хазарт. Останалите свидетели, извършвали данъчната ревизия, са изяснили нейния ход, съставянето на доклада и Ревизионния акт, при което не са били кредитирани с доверие твърденията на подсъдимите за произхода на сумите по банковите сметки, тъй като от дружествата „Шугър Геймс“ООД, „Геймър-2002“ЕООД и „Сити Казино Груп“ЕООД, организатори на хазартни игри, през процесните периоди не са подавани изискуемите по чл.73 от ЗДДФЛ справки за изплащане на печалби. Освен това е установено разминаване между номерата на представените от подсъдимия в хода на проверката и изисканите от дружествата, организатори на хазартни игри, РКО, както и някои ордери били без подпис. Показанията на свидетелката М., които установяват, че в началото на 2013 година е върнала по сметка в банка „Уникредит Булбанк“АД получената от С. назаем сума от 22 000 евро, с произход продажба на недвижим имот, са кредитирани с доверие, защото са подкрепени и от приетите за същите обстоятелства писмени доказателства. От събраните по делото писмени доказателства е установено по безспорен начин какви са постъпленията и тегленията по сметките на двамата подсъдими, тяхното семейно положение, съдебното им минало, както и че не

са работили по трудови договори, не са имали доходи от дивиденди или дялове в търговски дружества, не са получавали заеми или наеми, от началото на 2013г до края на 2015г. От изисканите от НАП отговори относно подадени от подсъдимите декларации по чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ е установено по безспорен начин, че С. не е декларирал доходи за периодите от 01.01.2013г. до 31.12.2013г. и за 01.01.2015г до 31.12.2015г., а Х. не е подала декларация за данъчния период от 01.01.2014г. до 31.12.2014г, а крайният срок за това е изтекъл на 30.04. през годината, следваща облагаемия период. Обстоятелствата относно движението по банковите сметки на С. и Х. през същите периоди от време се изясняват подробно от заключенията на приобщените експертни заключения от ДП, допълнително заключение на СИЕ от ДП, както и назначеното в хода на съдебното следствие допълнително заключение на СИЕ. Заключенията са били оценени като компетентни и пълни, съдържащи отговори на всички поставени въпроси и базирани на банковите документи за движението по сметките на подсъдимите. От заключенията на експертизите се потвърждава съдържанието на изготвените в хода на данъчната проверка по отношение на подсъдимите доклад и ревизионен акт. В заключението на назначената в хода на ДП СИЕ е отразено, че за периода 01.01.2014г. – 20.07.2016г. по банковите сметки на С. и Х. са внесени 666 526.07 лв., съгласно декларациите за произход на средства при внасяне на сумите, 205 280 лв. са спечелени от хазарт, а за разликата от 461 246.07лв. експертизата не е установила дали подлежи на данъчно облагане, тъй като доходите са с неустановен произход. Съгласно заключението на допълнителната СИЕ от ДП е изчислена данъчна основа за периода 01.01.2013г.-31.12.2013г. за С. в размер на 54 948лв., която представлява облагаем доход по чл.35, ал.6 от ЗДДФЛ, за който на основание чл.48, ал.1 от ЗДДФЛ е определен данък в размер на 5 494.84лв. Същата констатация е направена при данъчната проверка и е отразена в ревизионния акт и доклада към него. За 2014г. не е установено да има дължим данък, съгласно данъчната проверка и експертизата. За периода 01.01.2015г.-31.12.2015г. данъчната основа е в размер на 557 500.17 лв., а дължимият данък е в размер на 55 750.02лв, съгласно експертизата. За същия период органите на НАП и вещото лице са установили, че представените разходни касови са нередовни, както следва - ордери №73/26.03.201г. и 74/27.03.2015г. са без подпис на получател, с подпис на „изплатил сумата“, който не

съответства на образците, предоставени от „Шугър Геймс“ ЕООД са ордери с №25, 27, 29, 31, 33, 35, 37, 38, 41, 43, 45, 48, 50, 53, 55, 61, 73 за периода 01.01.- 26.03.2015г., ордери с №17, 18, 19, и 20 са с подписи, които не са положени от лицето, посочено като ръководител, за периода 17.0.- 21.03.2015г. Сумите, посочени в ордерите, не са декларирани в НАП от дружествата, организатори на хазартни игри по чл.73 от ЗДДФЛ. Съставения ревизионен акт се различава от експертизата единствено относно размера на установената данъчна основа за С. за 2015г., която е посочена в размер на 505 818.69лв., а установеният данък за внасяне е 50 581.87лв. По отношение на Х. съгласно заключението на вещото лице по допълнителната СИЕ от ДП и данъчната проверка е еднопосочно установено, че за 2014г. по нейните сметки са постъпили 162 677.31 лв. без информация за произхода им, квалифицирани като други облагаеми доходи, за които на основание чл.48, ал.1 от ЗДДФЛ е определен дължим данък в размер на 16 267.73 лв. Заключението на допълнителната СИЕ, назначена в хода на съдебното следствие, потвърждава размерите на внесените по сметките на подсъдимите суми за инкриминираните периоди от време, така както са били установени при предходните експертизи, както е изследвано и тегленето от сметките. За проверка на твърденията на подсъдимите, че по сметките са теглени и внасяни едни и същи суми, чиито произход е печалби от хазарт, първоинстанционният съд подробно е изследвал в мотивите си всяка една операция по сметките, както и заключението на допълнителната СИЕ, назначена в хода на съдебното следствие, тъй като именно в това заключение вещото лице е допуснало, че е възможно да се касае за едни и същи суми, както са твърдели подсъдимите. Установено е, че няма равностойност между внасяните и теглените суми за един ден, както е заявила Х., напротив, внасяни са много по-големи суми от изтегляните, дори преди да се разпорежи със сума от 10 000 лева за покупка на автомобил, Х. не я е внесла непосредствено преди това. Затова обясненията, че след печалба от хазарт, придобита от С., тя я е внасяла в банката, за да не играе мъжът ѝ, а на сутринта е теглела сумата, след което той отново е играл с нея и тези действия са се повтаряли, няма как да се приемат за достоверни предвид извлеченията от движението на паричните средства по сметките. Например на 06.11.2014г. Х. е внесла 9 502 лв., на 10.11.2014г. е внесла 9 600лв. и 10 500лв., на 26.11.2014г. е внесла 2000лв., а междувременно на 07.11.2014г. е

изтеглила 298лв. и 200лв., на 10.11.2014г. е изтеглила 2000лв., 294лв., 155лв., 150 лв. и 100 лв. До края на същия месец тя е теглила суми от порядъка между 30 и 150 лева на ден, единадесет пъти. По подобен начин са отразените в банковите документи движения по сметките на подсъдимия, който от своя страна също е внасял и теглил средства, дори в един и същи ден е внасял повече, отколкото е теглил. Това онагледява правилността на извода на първоинстанционния съд за изключване на версията, че изтегляните суми могат да формират размера на внасяните след това, въпреки че подсъдимите са се опитали така да обяснят произхода на средствата по сметките и въпреки допускането на вещото лице в допълнителното заключение на СИЕ, назначено в хода на съдебното следствие, че това е възможно. По сметките са постъпвали значително по-големи суми от изтегляните, които няма как да формират толкова голяма сума, колкото по-късно е била внасяна по сметките. Действително липсва каквато и да било житейска логика една и съща сума да бъде внасяна и теглена многократно, като при последващото внасяне сумата да се формира от събрани при много тегления малки суми, още повече, че при всяка операция в банката би следвало да се заплаща и някаква такса. Затова допълнителното заключение на СИЕ е било кредитирано само относно установяването на размерите на постъпленията по сметките на подсъдимите, като кореспондиращо на писмените документи от банките по същите въпроси, но не и в частта, с която вещото лице е допуснало, че е възможно да се касае за т.н. „превъртане“ на едни и същи суми.

Предвид изложеното, подробните съображения по отношение на доказателствения анализ, изложени в мотивите на първоинстанционния съд, се споделят изцяло от въззивния съдебен състав.

По делото е безспорно установено от всички обсъдени доказателства, че действително подсъдимите са внесли големи суми по банкови сметки, открити на тяхно име, Х. за инкриминирания период от време 2013 година е внесла общо 131 475.43лв., а С. за 2015г. е внесъл общо 557 500, 17лв., същевременно източниците на тези средства не са установени, за облагането им с данък по ЗДДФЛ не са подадени необходимите декларации в срок и съответно данъци не са били начислени и платени. Твърденията, че се касае за печалби от хазарт, които не подлежат на облагане с данък, категорично са отхвърлени като недоказани, така че изводът на първоинстанционния съд, че авторството на деянието е установено по категоричен и несъмнен начин от

доказателствата, е законосъобразен, затова настоящият състав го споделя изцяло по изложените от първостепенния съд мотиви. За 2013 година е установено по безспорен начин, че С. е внесъл по открита на негово име сметка в „Уникредит Булбанк“ АД сумата 11 907.03 лв. общо на три вноски, в евро, както и че е получил превод от 43 028 лв. от С. М., с основание връщане на заем. Сумата от 54 948.43 лв. също не е била декларирана и не е облагана с данък.

Така, при законосъобразен анализ на доказателствената съвкупност, събрана и обсъдена от първоинстанционния съд при стриктно спазване на процесуалните правила, правилно и законосъобразно въз основа на цялостното обсъждане е прието, че по делото са безспорно установени извършените престъпления от подсъдимите. Изводите на първата инстанция относно наличието на всички елементи от състава на престъпленията от обективна и субективна страна е правилен, съобразен със събраните доказателства и напълно се споделя от настоящия състав. Действително са налице всички основания да се приеме, че подсъдимата С.Х. е осъществила умишлено състава на престъплението по чл.255, ал.3 във вр. с ал.1 от НК, като на 01.05.2015г. е избегнала установяване и плащане на данъчно задължение по чл.48, ал.1 от ЗДДФЛ в особено големи размери – 13 147.54 лв. от недеклариран облагаем доход за данъчен период 01.01.2014г.-31.12.2014г. по смисъла на чл.10, ал.1, т.6 във вр. с чл.35, т.1 от ЗДДФЛ, като не подаде декларация, която се изисква съгласно чл.50, ал.1, т.1 от ЗДДФЛ. От обективна страна е установено недекларирано данъчно задължение, тъй като подсъдимата е внесла на свое име в банкови сметки сумата 131 475.43 лв. за инкриминирания период от време, която представлява паричен доход от неустановен източник по смисъла на чл.10, ал.1, т.6 във вр. с чл.35, т.6 от ЗДДФЛ. Този доход е извън посочените в закона необлагаеми или освободени от облагане доходи по чл.13, не е доход, облагаем по т.1-5 на чл.35, в същото време съгласно чл.12, ал.1 от ЗДДФЛ са облагаеми доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закона. Внесените суми по банковите сметки на подсъдимата не попадат в категорията на необлагаемите доходи по чл.13 от ЗДДФЛ, те са с неустановен произход и след придобиването им Х. е била длъжна да подаде данъчна декларация по чл.50, ал.1, т.1 от ЗДДФЛ, но не е сторила това, като по този

начин е избегнала установяването и плащането на данъчно задължение за 2014 г. в размер на 13 147.54лв, представляващо 1/10 от недеklarирания доход в размер на 131 475.43лв. Касае се за данъчно задължение в особено големи размери по смисъла на чл.93, т.14 от НК, тъй като сумата надхвърля 12 000лв. и поради наличието на всички елементи от състава от обективна страна, това престъпление правилно е било квалифицирано по чл.255, ал.3 от НК. Престъплението е съставомерно от субективна страна, тъй като подсъдимата е съзнавала че действията по внасяне и теглене на суми по банковите й сметки означават, че тя е имала съзнанието, че може да се разпорежда с парите, за които дори е попълвала декларации за произход при внасянето на суми над 10 000лв., като същевременно не е подала декларация за доход и по този начин е избегнала установяването и плащането на дължимия данък в особено големи размери. Не е необходимо тя да е знаела конкретната разпоредба на правната норма, съгласно която доходите следва да се декларират, въпреки липсата на образование, след като е имала достатъчно познания как да се разпорежда със сумите, подсъдимата е била наясно с общите задължения за плащане на данъци. Въпреки това доходите не са били декларирани, като косвено наличието на ясно съзнание, че те са облагаеми, но това обстоятелство се укрива, може да се изведе от твърденията пред банковите служители и в декларациите за произход, че става въпрос за доходи от хазарт, което категорично беше опровергано по делото.

По отношение на подсъдимия С. също е било прието законосъобразно, че са налице всички основания да бъде признат за виновен в умишлено осъществяване на състава на престъплението по чл.255, ал.3 във вр. с ал.1 от НК, като на 01.05.2016г. е избегнал установяване и плащане на данъчно задължение по чл.48, ал.1 от ЗДДФЛ в особено големи размери – 55 750.02лв. от недеklarиран облагаем доход за данъчен период 01.01.2015г.-31.12.2015г. по смисъла на чл.10, ал.1, т.6 във вр. с чл.35, т.1 от ЗДДФЛ, като не подал декларация, която се изисква съгласно чл.50, ал.1, т.1 от ЗДДФЛ. От обективна страна е установено недеklarирано данъчно задължение, тъй като подсъдимият е внесъл на свое име в банкови сметки сумата 557 500.17лв. за инкриминирания период от време, която представлява паричен доход от неустановен източник по смисъла на чл.10, ал.1, т.6 във вр. с чл.35, т.6 от ЗДДФЛ. Този доход е извън посочените в закона необлагаеми или

освободени от облагане доходи по чл.13, не е доход, облагаем по т.1-5 на чл.35, в същото време съгласно чл.12, ал.1 от ЗДДФЛ са облагаеми доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закона. Внесените суми по банковите сметки на подсъдимия не попадат в категорията на необлагаемите доходи по чл.13 от ЗДДФЛ, те са с неустановен произход и след придобиването им С. е бил длъжен да подаде данъчна декларация по чл.50, ал.1, т.1 от ЗДДФЛ, но не е сторил това, като по този начин е избегнал установяването и плащането на данъчно задължение за 2015 г. в размер на 55 750.02лв, представляващо 1/10 от недекларирания доход в размер на 557 500.17лв. Касае се за данъчно задължение в особено големи размери по смисъла на чл.93, т.14 от НК, тъй като сумата надхвърля 12 000лв. и поради наличието на всички елементи от състава от обективна страна, това престъпление правилно е било квалифицирано по чл.255, ал.3 от НК. Престъплението е съставомерно от субективна страна, това се установява от обективните действия на подсъдимия, който е съзнавал, че разпореждането със сумите чрез действията по внасяне и теглене от банковите сметки и попълването на декларации за произход при внасянето на суми над 10 000лв. изискват някаква отчетност и обяснение както за произхода на средствата, така и съществува общо задължение за заплащане на данъци, въпреки това не е подал декларация за доход и по този начин е избегнал установяването и плащането на дължимия данък в особено големи размери. Не е необходимо той да е знаел конкретната разпоредба на правната норма, съгласно която доходите следва да се декларира, липсата на образование, след като е имал достатъчно познания как да се разпорежда със сумите, означава, че подсъдимият е бил наясно с общите задължения за деклариране и плащане на данъци. Въпреки това доходите не са били декларирани, като косвено наличието на ясно съзнание, че те са облагаеми, но това обстоятелство се укрива, може да се изведе от твърденията пред банковите служители и в декларациите за произход, че става въпрос за доходи от хазарт, което категорично беше опровергано по делото.

По отношение на обвинението за извършено от А.С. престъпление по чл.255, ал.1 от НК, на 01.05.2014г., чрез избягване установяването и плащането на данъчно задължение по чл.48, ал.1 от ЗДДФЛ в големи размери – 5 494.83лв. от недеклариран облагаем доход за данъчен период от

01.01.2013г. до 31.12.2013г., правилно е била постановена оправдателна присъда. Доказателствата по делото са в насока, че през този период на подсъдимия е бил върнат заем от свидетелката М. в размер на 43 028л.26лв., което изключва този доход да е с неустановен произход, т.е. този доход не е облагаем на посоченото от прокурора основание 10, ал.1 т.6 във вр. с чл.35, т.6 от ЗДДФЛ. Същевременно дължимият данък, след приспадане на сумата от върнатия заем от облагаемия доход, е 1 192.01лв., поради което от обективна страна деянието не е съставомерно по чл.255, ал.1 от НК, тъй като тази разпоредба криминализира деяния, извършени с данъци в големи размер, а съгласно чл.93, т.14 от НК, такъв е данъкът, когато се касае за сума над 3 000лв. С оглед на това, както и че не е подаден протест, няма основание за отмяна на акта в тази част и частичното оправдаване на С. следва да бъде потвърдено.

При мотивиране на присъдата в частта относно правната квалификация на деянието първоинстанционният съд е отговорил подробно на възраженията на защитата за липса на съставомерност на извършеното от двамата подсъдими и настоящият състав изцяло споделя тези мотиви като правилни и законосъобразни. Същите възражения са наведени във въззивната жалба, допълнението към нея и пред въззивния съдебен състав в съдебно заседание, затова им се държи изричен отговор. Те бяха приети за неоснователни по следните съображения: На първо място, следва да се посочи, че твърденията за липса на съставомерност на вменените във вина на Х. и С. деяния, защото средствата, постъпвали в банковите им сметки, са с изяснен произход и той е печалба от хазартни игри, а този доход е необлагаем, съответно и не подлежи на деклариране, са изцяло голословни. Доказателствата по делото изцяло опровергават тази защитна теза, свидетелите, служители в игрални зали, по никакъв начин не са установили с показанията си какви суми е печелил С., нито в кои периоди от време, още по-малко може да се приеме за установено, че Х. е получила лично печалби от хазарт, тъй като никой не е свидетелствал тя да е играла, както и липсват доказателства печелени от подсъдимия суми да са й били давани от него. Свидетелят И. В. дори е посочил, че в хода на данъчната проверка, по разпореждане на свой ръководител, е съставял ордери, в които са били посочени суми, фактически неполучени от подсъдимия, с оглед нуждите на проверката. Освен това за периодите, за които подсъдимите са били признати за виновни, игралните зали, чрез

представляващите юридическите лица, организатори на хазартни игри, не са декларирали пред НАП да са изплащали печалби на подсъдимите чрез справки, издадени по реда на чл.73 от ЗДДФЛ. На второ място, твърдяната липса на съставомерност от субективна страна също не беше установена, напротив, подсъдимите са достатъчно грамотни, за да боравят със значителни средства, банкови сметки и да попълват декларации за произход на парите, когато сумите са над 10 000лв., да нареждат банкови преводи и С. да участва в хазартни игри. При това положение няма как да се приеме, че поради липса на образование те не са били наясно със задълженията да декларират средствата и да заплатят дължимите данъци, напротив, именно чрез опитите да се заблудят проверяващите от НАП, че се касае за приходи от хазарт, които не подлежат на облагане, в хода на проверката теса успели да се снабдят и да представят нередовни писмени доказателства в тази насока, т.е. са били достатъчно информирани, за да се приеме, че са осъзнавали, че деянията им са съставомерни към момента на осъществяването им предвид декларираните при внасяне на парите основания. Същият произход на средствата е бил сочен от подсъдимите и пред свидетелите – банкови служители, в момента на обслужването им при операции със сметките. Доказателствената сила на издадения против двамата подсъдими ревизионен акт също е била оспорена в пледоарията на защитника и пред настоящия състав, но констатациите на акта не са опровергани по никакъв начин. Те дори се подкрепят от свидетелските показания на работещите в игралните зали свидетели М. А., Х. В., Н. И., И. Д. и най-вече Н. Р., доколкото никой от тях не може да посочи конкретни печалби, а само че подсъдимият е играл редовно, а последният свидетел е посочил, че представените РКО и протоколи за изплатени печалби са създадени специално да обслужат данъчната проверка, но съдържанието им не отговаря на действителността. Наред с липсата на справки по чл.73 от ЗДДФЛ това е достатъчно да се отхвърлят твърденията, че РА не следва да се цени като доказателство. Защитната теза, основана на заключението на допълнителната СИЕ, назначена в хода на съдебното следствие пред първата инстанция, в частта, с която вещото лице е допуснало, че е възможно внесените суми по сметките на Х. и С. да се формират, след като се извършва многократно теглене и внасяне на една и съща сума също е била отхвърлена мотивирано. Това не може да се приеме както защото изтеглените суми не съответстват на внесените, а са

значително по-малки като размер, времето на внасяне и теглене на по-големи суми също се разминава и не отговаря на заявеното от Х., че в един и същи ден, или най-късно на следващия, тя е теглела обратно внесена преди това сума. Освен това наличностите по нейните сметки по никакъв начин не може да се свържат с хипотетична печалба, предадена ѝ от мъжа ѝ, още повече, че свидетелите са заявили, че тя само го придружавала в игралните зали. Тази защитна теза е нелогична и заради необходимостта да се заплащат такси при всяко опериране със сметките, което прави още по-нелогично такова поведение, а и противоречи на твърденията на защитника, че подсъдимите са необразовани, а С. е и неграмотен. Затова доводите за липса на доказателства, за липса на съставомерност от обективна и субективна страна, за превратно тълкуване на доказателствата по отношение на експертизата и ревизионния акт са изцяло неоснователни, присъдата не е необоснована, изводите за авторството и вината са доказателствено подкрепени, а деянията са квалифицирани правилно и законосъобразно. По тези съображения искането за отмяна на присъдата и постановяване на нова, оправдателна присъда, следва да бъдат оставени без уважение. По отношение на твърденията в жалбата, че са допуснати съществени процесуални нарушения, налагащи отмяна на присъдата, тъй като тя не е мотивирана съобразно изискванията на НПК, липса анализ на доказателствата, включително на противоречията между тях, на обективните и субективни признаци на престъпленията, настоящият състав намира, че също са неоснователни. Доказателственият анализ е пълен, подробен, съобразно с изискванията на процесуалния закон в мотивите са посочени всички съществени съображения относно авторството, съставомерността на престъпленията, както и защо изводите за това се основават на доказателствата, като обосновано е отхвърлена част от тях. Не е вярно, че не е обсъдено заключението на допълнителната експертиза, напротив, то е било обсъдено и кредитирано с доверие в първата си част, а втората част законосъобразно е възприета като предположение на вещото лице, което не обвързва съда, а съпоставено в тази част с останалите доказателства, не може да бъде споделено. Не отговарят на истината твърденията на защитника, че това заключение установява различна фактология, напротив, средствата по сметките, предмет на всички експертизи по делото, а и на ревизионния акт, са в един и същ размер, а и по време на цялото наказателно производство за тях е твърдял един и същ произход –

хазарт. С оглед на това искането за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане на първата инстанция, поради липса на мотиви, е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение. Твърденията на защитника, че като не са подадени годишни данъчни декларации, двамата подсъдими не са извършили престъпление, а административно нарушение, което се санкционира по ДОПК, също не могат да се приемат да основателни, тъй като е установено, че предмет на престъпленията са данъци в особено големи размер, което в никакъв случай не може да се санкционира по друг ред, освен по НК. Възраженията, че по сметките внасяни приходи от хазартна дейност, които не подлежат на облагане с данъци, затова не са подавани данъчни декларации, са опровергани от всички доказателства по делото, включително ревизионния акт и ревизионния доклад, които на основание чл.127, ал.1 от НПК се ползват като годно доказателствено средство, с пълна доказателствена сила, а и съдържанието им, макар и оспорено, не е било опровергано, така че съдът противно на твърденията на защитника, обосновано е приел, че средствата не са с установен произход.

Възраженията на защитата са основателни единствено в частта, с която е оспорен отказът на съда да приеме, че по отношение на осъжданията на С. и Х. е настъпила реабилитация, което е довело и до постановяване на ефективно изтърпяване на наложените им наказания. Двамата са осъждани по нохд №1439/2003 на СГС, с влязла в законна сила на 23.07.2009г. присъда от 07.07.2009г., за престъпление по чл.195, ал.2, във вр. с ал.1, т.4, т.5, чл.194 във вр. с чл.26 от НК, да изтърпят наказания „Лишаване от свобода“ за срок от 3г и 6м /три години и шест месеца/ за Х. и 3г. и 7м./три години и седем месеца/ за С.. Приспаднато е предварителното задържане за Х. от 16.01.1996г. до 27.09.1999г., а за С. от 16.01.1996г. до 31.08.1999г. Наказанията по присъдата са били изтърпени чрез зачитане на времето от предварителен арест, без след влизане в сила на присъдата осъдените лица да са постъпвали в затвора. Предвид изложеното и тъй като, за да настъпи реабилитация по право на основание чл.88а, ал.1 и 2 от НК, е следвало от изтърпяване на наказанията да е изтекъл срокът по чл.82, ал.1 от НК и осъдените да не са извършили ново умишлено престъпление от общ характер, за което да се предвижда наказание лишаване от свобода, а когато наказанието е било лишаване от свобода повече от една година и не е било отложено по реда на чл.66 от НК, срокът по ал.1 не може да бъде по-малък от 10 години, то считано от изтърпяването на

наказанията 27.09.1999г. за Х. и 31.08.1999г. за С., този срок е изтекъл съответно на 27.09.2009г. за Х. и 31.08.2009г. за С.. Независимо, че присъдата е влязла в законна сила на 23.07.2009г., меродавният момент, от който започва да тече срок за пълната реабилитация, е моментът на изтърпяване на наказанията по смисъла на чл.88а, ал.1 от НК, така че този срок е изтекъл преди извършване на престъпленията на 01.05.2015г. за Х. и 01.05.2016г. за С., затова няма пречка по отношение на тях да се счита, че са реабилитирани и съответно липсва законна пречка наложените наказания да бъдат отложени по реда на чл.66, ал.1 от НК.

Съображенията в мотивите на първоинстанционния акт относно размера на наложените наказания „Лишаване от свобода“ са законосъобразни и не се налага да бъдат повтаряни, освен това за приложението на чл.55, ал.1, т.1 от НК и за размера на наложените наказания няма постъпил протест и съответно няма възможност те да бъдат увеличавани, тъй като са индивидуализирани под минималния размер от три години, предвиден по чл.255, ал.3 от НК. По отношение на Х. като единствено отегчаващо отговорността обстоятелство е било прието предходното осъждане, а като смекчаващи вината обстоятелства са отчетени дългият период от време от извършване на престъплението до налагане на наказанието – над шест години, както и незначителното надвишаване на стойността, изискуема за да е налице квалификацията престъплението признак „особено големи размери“ /около две хиляди лева/. С оглед на тези изключителни смекчаващи вината обстоятелства най-лекото предвидено от законодателя наказание лишаване от свобода за срок от три години е било прието за несъразмерно тежко на извършеното и е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година. По отношение на С. също е било прието, че отегчаващото отговорността му обстоятелство е предходното му осъждане, наред с многократно надвишения размер на сумата, с която укритите данъци надвишават изискуемия за наличието на особено големи размери критерий. Въпреки наличието на тези отегчаващи отговорността обстоятелства, съдът е счел, че минимално предвиденият размер на наказанието лишаване от свобода от три години е несъразмерно тежък с оглед извършеното, тъй като от извършване на престъплението до постановяване на присъдата са изтекли повече от шест години, а също и подсъдимият е с много нисък образователен ценз, което е улеснило извършването на престъплението. По тези

съображения е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1г и 8м. /една година и осем месеца/. Няма основание, нито правна възможност поради липса на протест, наказанията на двамата подсъдими да бъдат увеличени, не се налага и намаляване, а с оглед реалната възможност предвид ниската степен на обществена опасност на личността на Х. и С., те да се поправят и без да ги търпят ефективно, както и настъпилата по отношение на тях реабилитация по право за предишното осъждане, няма пречка наказанието да се отложи за изпитателен срок от 3/три/ години за Х. и 4/четири/ години за С.. При преценката дали изпълнението на наказанието да бъде отложено за определен изпитателен срок, следва да се отчетат всички индивидуализиращи дееца и деянието характеристики и доколко въдворяването на лицето в пенитенциарно заведение би осъществило целите на специалната и генералната превенция. Според настоящия състав, те биха се реализирали чрез отлагане на наказанията и на двамата подсъдими, като по отношение на С. изпитателният срок следва да бъде по-дълъг предвид значително по-големия размер на укритите данъци при извършеното от него престъпление от размера, по отношение на който е осъдена Х.. Двата подсъдими са реабилитирани, липсват негативни характеристични данни за тях, възрастта им е над средната, образователният им статус е нисък, безработни са, така че липсва основание да се приеме, че ефективното изтърпяване на наказанието е единствената възможност те да се поправят. Изпитателният срок по отношение на двамата би осъществил възпиращо въздействие под угрозата наложените наказания да бъдат активирани по реда на чл.68, ал.1 от НК. С оглед на тези съображения, въззивният състав намира, че искането в жалбата за изменение на присъдата, като се отмени ефективното изтърпяване на наказанията, е основателно.

По отношение на двамата подсъдими правилно не е наложено наказание „Конфискация“ на част или на цялото имущество от една страна, поради липса на данни за наличието на такова, а от друга страна, е приложена разпоредбата на чл.55, ал.3 от НК.

Присъдата е правилна и в частта, с която съдът се е произнесъл по разноските, възложени на признатите за виновни подсъдим, да бъдат заплатени от тях поравно.

Изложените по-горе съображения налагат извод, че обжалваната

присъда следва да бъде потвърдена в наказателно-осъдителната ѝ част, в която подсъдимите претендират отмяна с искане за оправдаване или връщане на делото за ново разглеждане, а по отношение на наложените наказания „Лишаване от свобода“ следва да се приложи разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК, в която част жалбата е основателна.

Поради горното и на основание чл.337, ал.2, т.2 от НПК, чл.334, т.3 и т.6 и чл.338 от НПК, САС в настоящия състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда №260115 от 08.07.2021г., постановена по нохд №2953/2019г., по описа на СГС, като я отменя в частта, с която е постановено наложеното на А. П. С. наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1г. и 8м. /една година и осем месеца/ да бъде изтърпяно при първоначален общ режим, като на основание чл.66, ал.1 от НК отлага изтърпяването на наказанието за изпитателен срок от 4/четири/ години.

ИЗМЕНЯ присъда №260115 от 08.07.2021г., постановена по нохд №2953/2019г., по описа на СГС, като я отменя в частта, с която е постановено наложеното на С. И. Х. наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1г. /една година/ да бъде изтърпяно при първоначален общ режим, като на основание чл.66, ал.1 от НК отлага изтърпяването на наказанието за изпитателен срок от 3/три/ години.

ПОТВЪРЖДАВА присъда №2600115 от 08.07.2021г., постановена по нохд №2953/2019г. по описа на СГС, в останалата ѝ част.

Решението може да се обжалва или протестира в 15-дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____